

Csak a cinkék jönnek vissza

A hosszú nyelű esernyődet viszed magaddal. Kilépsz az ajtón, megnyomod az ernyő fogantyúján a fekete pálcikát. Csattanás hallatszik, és hatalmas, kék gomba nő ki a levegőben. Az ablakpárkányon kucorgó cinkepár felröppen, elmenekül a zaj és a félelmetes kék gomba elől. Sokáig állok az eresz alatt, nézek a cinkék után, nézek utánad, végül elindulok én is. Esőben jó sétálni, felerősödnek az illatok. Gesztenyevirágok szirmát fújja a szél: fehér csipkeshőnyeg a járda. Elérem a falu szélét, rákanyarodok a földútra, cuppog a cipőm a sárban.

Ekkor veszem észre őket. Sorfalat állnak az út két oldalán. Vissza akarok fordulni, de nem lehet. Egyre magasabbak. Egyre közelebb lépnek. Keskenyedek az út. Előre kell haladnom. Végig kell mennem köztük. A szemükbe kell néznem. Lándzsává merevült fájdalmak. Véresre vájt, sosem hegedő sebek. Viaszhomlokú, álnok kísértetek. Hasztalan menekülök előlük. Kísérnek. Kísértenek.

Kiszélesedik az út. Látok egy mezei nyulat szaladni az előző évi aratás után visszamaradt, elszáradt napraforgószárak lándzsamezejében. Kereslek. Hátha te is a mezőn sétálsz. Hátha látom felbukkanni kék gomba-ernyődet. Az út mentén elterülő árnyékra lelek. A te árnyékod. Terebélyes árnyék az esőfügyönyben. Neked esőben is van árnyékod. Ráfekszem. Várok. Hátha átölel. De csak a föld ízét érzem a számban. Savanyú íze van, mint régi hajnalokon a testednek.

Felállok, visszafordulok az úton, csorog a víz a hajamból, átázik a ruhám, vizes lesz a lelkem. A földút mélyedéseiben kis tócsák gyűlnek, sok-sok kis tócsa. Összeérnek, nagy tócsában egyesülnek, a nagy tócsákból patak lesz, a bokáimig ér. Látlak az útelágazásnál állni az öreg hársfa törzsének dőlve. Odalépek. Mindenem nyálkás és nyúlós, nyálkás körülöttem a levegő, nyúlósak a percek. Átölelek, nyálkás és nyúlós csókot nyomok a szádra. Kilépsz a karomból.

Körbejárom az öreg hársfát, a patak folyóvá duzzad, hömpölyög körülöttem, a térdemig ér, fölötte ködből horgolt sál lebeg, tejhab a reggeli kávédtetején, egyre nagyobb köröket írok le, távolodom a fától, visszanézek, még mindig ott

állsz a törzsének dőlve, egyre kisebb leszel, irdatlan nagyra nő melletted a fa, valamit kiabálsz, de nem hallom, már egészen kicsi vagy, aprócska színes pont.

Körbe-körbe jár az idő is, bolyongok a ködben, savanyú földíz a számban, szakad az eső, a folyó tovább duzzad, a derekamig ér, sárga és barna színű és zavaros, moszatok és koszfoltok úsznak a tetején, az idő megáll, tétovázik, néhányat hátra is lép, sőt, fut visszafelé, összeolvad a múlt és a jelen, ömlik az eső, a folyó elmosza az egész tájat, összeolvad a közel és a távol, az ég leszédül a földre, nem számolom a percekét, vízzé válik az idő is, csorog le a vállamon, elmosza az emlékeimet, bűneimet, vágymaimat, reményeimet.

Visszajutok a házak közé. Elállt az eső, eltűnt a folyó. A gesztenyevirágok szirmát fújja a szél, de nincs fehér csipkeshőnyeg a járdán. Vászonzepedő takarja az utcát, sűrű szövésű, nehéz lepedő, ráncolódik, megemelkedik előttem, ahogy lépkedek. Elállt az eső, eltűnt a folyó, csuromvizes hajtincseimet gyűröm, tapasztom a fülem mögé. A házunk előtt állsz, még mindig kinyitva tartod a nagy kék ernyőt, a vászonlepedő hullámoz a tested körül. Elállt az eső, eltűnt a folyó, a szél belekap az ernyődbe, felrepülsz a gesztenyefák fölé, húzod magad után a menyasszonyi fátyollá vált leplet, viszed magaddal, viszed másnak, máshová.

A kapu kilincsén meztelen csiga pihen. A kertben csigák és földigiliszták csúsznak, másznak sárból szőtt fekete lepedőn. Elállt az eső. Eltűnt a folyó. A lepedő a testem köré tekeredik. Egyre szorosabb. Nem tudok belőle szabadulni. Fekete lepel. Halotti lepel. Szemfedő. Száraz a ruhám. Száraz a hajam. Csak a lelkem nyálkás. Csak a szám savanyú. Csak a cinkék jönnek vissza.